

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der Laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Het doet er niet toe, hoe groot de kracht der omstandigheden en der omgeving en de drukking van erfelijke invloeden mogen zijn, — het wilsvermogen van het schepsel blijft bestaan.

CHARLES W. PENROSE.

No. 12.

15 Juni 1912.

17de Jaargang.

KINDEREN GODES.

„En zie, gij zijt Mijn zoon, ... En ik heb een werk voor u, Mozes, Mijn zoon, en gij zijt in de gelijkenis van Mijn Eenig Geborene, en Mijn Eenig Geborene is en zal zijn de Zaligmaker, want Hij is vol van genade en waarheid; maar er is geen God buiten Mij, en alle dingen zijn in Mijne tegenwoordigheid, want ik ken hen allen.”

Het zou allicht zeer moeilijk zijn om in de Hollandsche taal een andere zin te vinden van dezelfde lengte, als de boven aangehaalde van uit de Paarl van Grootte Waarde, en waarin zoovele schoone, zielverheffende en geïnspireerde waarheid is samengevat.

Mozes, zooals alle de millioenen der andere mannen op de wereld, was geboren uit eene vrouw. Zijne komst op de aarde ging met vele moeilijkheden gepaard. Een gebod was uitgegaan van den grooten Koning Faraö, dat alle de mannelijke kinderen geboren onder de Israëlieten gedood zouden worden, en wie was de moeder van Mozes, dat zij ontkomen zou de groote wraak die den koning van Egypte had gezworen te zullen nemen op de kinderen Israëls? De Voorzienigheid echter inspireerde de moeder om een zeer eenvoudig en natuurlijk middel aan te wenden, om dit verschrikkelijk uiteinde dat ook haar kind te wachten stond te overwinnen, en, schoon wonderlijk, — zijn leven bleef gespaard.

Evenals alle andere kinderen wies hij op en passeerde de dagen van zijne jeugd, kwam tot jongeling en groeide op tot man. Uit de geschiedenis door hem in zijne jonge dagen onderzocht is het meer dan waarschijnlijk dat hij in het bezit was van alle de onderscheidene dingen gewoon aan de verschillende perioden van het menselijke bestaan. Hij was:

Slechts een knaap met een hart licht en vrij,
Hij tintelde van jeugdig vuur, was vroolijk en blij,
Hij danste door 't leven, hij fluitte en zong
Men zei, zulk een knaap heeft geen weet nog
[ergens van,
Ook hij had echter zijne moeilijkheden, hoe
[gelukkig hij scheen,
En zijn hart ging verder en dieper dan de
[meeste menschen dachten.

En toch, trots dit alles, in zijn nog jeugdige manbaarheid hoorde hij de stem van God, en die stem zeide: „En zie, gij zijt Mijn Zoon en ik heb een werk voor u”. Hoe moeten deze woorden zijn wezen hebben doortrild. Zij deden zonder twijfel in hem alle hoop en verlangens ontwakken die zich in zijn innerlijke bevonden. Zij brachten hem op een hooger standaard en deden hem zien de groote verantwoordelijkheid die nu voortaan op hem was geplaatst.

Een zoon van God! Wat eene verheven gedachte, en wat al niet gelegenheden voor onderscheidene mogelijkheden opent dit. Wat een sterk contrast levert dit op vergeleken bij de door de zelfzuchtige menschen eigen gemaakte gedachte, dat wij, — het menschdom, — gelijk zijn aan de wormen in het stof, en in de oogen des Heeren, eveneens van geen grootere waarde dan een worm is voor sommigen van ons. Wat een warmte van gevoel, van leven en van glorie, wanneer vergeleken met de oude, ter nederdrukkende leerstelling dat de groote God die in den hoogen woont en regeert, sommigen zijner kinderen tot eene eeuwige zaligheid heeft uitverkoren, en de andere daarentegen tot eene eeuwige verdoemenis. „Gij zijt Mijn zoon”, doet alle de nog sluimerende aandoeningen en liefde van een kind tegenover zijn ouder ontvlammen. Het brengt gelijk een magneet, het kind aan de boezem van den allen liefhebbenden en den alles en allen omvattenden Vader. Het brengt het Goddelijk Wezen niet terug en verlaagt dezelve, maar het brengt den mensch naar omhoog en tot de positie van een eeuwig kind.

Wij moeten verstaan dat de Vader alom machtig is. Wij dienen te verstaan dat Hij de bestemming van het heele heelal in Zijne handen houdt. Wij dienen eveneens te verstaan dat Hij beide in staat was te kunnen doen, om namelijk het heele menschdom te verdoemen of te zaligen naar Zijn welbehagen. Maar wil en zal Hij dat laatste doen?

Gij, o vader, die voorbestemd zijt om nedergelegd te worden in het stof der aarde, — toen gij voor 't eerst uw pasgeboren kindje aanschouwde als het daar lag aan de borst zijner moeder, wat

waren toen de aandoeningen die daar opwelden in uw hart? Toen gij uw blik sloegt op dat kleine paarsche wezentje, wat zich geheel in uwe macht bevond, had gij toen een enkel gevoel, ja zelfs daarvan maar slechts de schijn wat niet hoogst heilig was? Zaaft gij alstoen niet als 't ware in een visioen dat dit kind opgroeide door zijne jeugd en opklom tot volle manbaarheid? Zaaft gij in uwe verbeelding niet dat reeds de eerste teedere glimlach dat wezentje over het gelaat ging als het u, zijn vader begon te kennen? In uwe verbeelding, sloegt ge het al niet gade en verheugdet ge u al niet in de spelen van zijne jeugd? Verheugdet ook gij u niet in datgene wat het kind in de dagen van zijn zonnigen speeltijd voor aangenaams ondervond en de moed die het daarbij reeds ontwikkelde? Wenschtet gij het één enkel ongeluk maar toe, of het mislukken van maar één enkel plan? En toch, — gij zijt slechts een sterveling en ten zeerste onvolmaakt in uwe liefde. Wat dan moeten de gevoelens van den Vader wel niet zijn geweest wiens liefde geheel en al volkomen is?

De last van Gods boodschap door alle eeuwen heen is geweest dat wij Zijne kinderen zijn, geschapen naar Zijn evenbeeld. Aan den vader van ons geslacht, den edelen, goeden en braven Adam openbaarde Hij reeds deze waarheid. Door de eeuwen der profeten heen sprak Hij eveneens van het volk als van Zijn volk, dewelke Hij liefhad. Den Christus die niet alleen kwam om de wereld te verlossen, maar ook om den weg naar het eeuwige leven aan te wijzen, gaf alzoo uitdrukking aan deze waarheid wanneer Hij ons onderwees om te bidden, „Onze Vader die in de Hemelen zijt”, en door den grooten profeet van deze laatste dagen is deze waarheid nog eens op het allerduidelijkste ontvouwd.

„Zooals de mensch nu is, zoo is God eenmaal geweest en zoo als God nu is, kan de mensch eenmaal worden”, is de duidelijke maar schoone en liefelijke wijze waarop Joseph Smith deze gedachte inkleedde.

Plaatst het voortbrengen van zulk een verheven idee hem niet op een standpunt ver boven de massa der menschen, en wijst dat niet op de Goddelijke oorsprong van zijne inspiratie?

Beschouwd langs den lijn van alle natuurlijke wetten in heel het heelal, als wij de zonen en dochteren van God zijn, dan kunnen wij worden zooals Hij is, namelijk Goden. Weliswaar schijnt er tusschen ons en Hem zich een breede, diepe en onoverkomelijke kloof te bevinden, maar is er niet eveneens schijnbaar althans, eene kloof die onoverkomelijk lijkt tusschen een pasgeboren kind en zijn aardsche vader, welke laatste allicht en zeer hoog verheven, regeerend vorst kan zijn, of een geldkoning allicht in de financieele wereld, een geleerd rector allicht van eene

grootte universiteit, of misschien een vertrouwde dienstknecht in de kerk van Jezus Christus? En toch in de korte spanne tijds van deze aardsche levensschool zien wij, dat dat heelemaal nog niet denkend, zich nog in het geheel van eenig leven niet bewust zijnd kindje, later wordt zooals eenmaal zijn vader was. Hoe werd hij zoo? Door gehoorzaamheid aan wetten, en aangezien dat woord slechts kort en koud schijnt in verhouding tot de besproken zaak, laat mij er daarom aan toevoegen, door geloof, hoop, gebed, energie, liefde en genade.

„En Ik heb een werk voor u,” dat plaatst vierkant eene verantwoordelijkheid op de schouders van Mozes Zijne geschiedenis vertelt ons hoe wèl hij het vrouwen dat in hem was gesteld op prijs stelde, en eveneens hoe getrouw hij zijn werk volbracht.

Maar heeft de Heer niet evenzoo een werk voor u mijn broeder? En voor u mijne zuster? Hebt gij uwe gedachten wel ooit eens ernstig over dat werk laten gaan? En zoo uwe geschiedenis eens geschreven wordt, is het al niet in de geschiedenis door de menschen daargesteld, dan toch in die grootere en betere historie, waarvan de bladzijden ontvouwd zullen worden ten laatsten dage; — wat zal dan uwe geschiedenis aan het licht brengen? Zal het dezelfde grootte liefde voor de waarheid doen zien, dezelfde getrouwheid aan de opgelegde plichten, dezelfde liefde jegens den Vader dewelke de geschiedenis van den grooten profeet van het aloude Israël deed zien? Het kan maar heel weinig verschil uitmaken hoe heel gewoon onze plichten van het heden ons ook schijnen, het eindresultaat zal dienovereenkomstig worden opgemaakt, en zonder eenigen twijfel zijn die verschillende moeilijkheden waardoor wij hebben te gaan, juist diegene die voor ons passende zijn en die wij noodig hebben om ons te bekwamen voor die positie, die wij eerlang zullen hebben te vervullen.

Er was eens een jongeling in oud Ierland, wiens oogen gericht waren op het land van de gouden belofte daar aan de andere zijde van den oceaen. Ten allerlaatste brak de dag aan voor het begin van de vervulling van zijne droomen. Hij voer over. Het is niet noodig te vermelden de pijnlijke teleurstellingen die hij daar moest ontmoeten, of hoe dat hij in het begin aldaar een zeer onsmakelijk werk moest doen, en wat ook dan nog slechts een mager loon afwierp. Eindelijk echter gingen zijne oogen open. Daar heel ver boven hem in stand en rang, daar was een man, wiens leven en standplaats eene inspiratie voor hem werd. Gelijk die man te worden, dat zou zijn doel zijn. De keten echter die deze beide uiterste einden verbond, scheen hem een brug van onoverkomelijke lengte en lang en moeilijk als de dagen die nog

moesten voorbij gaan alvorens hij het zoo ver had gebracht. Maar iederen dag had hij het goede plan om datgene te doen wat hem dien dag gegeven was om te volbrengen. Ten laatste kwam er eenige vooruitgang. Ééne sport nu was hij opgeklommen van den ladder en die eene sport scheen hem kracht te geven voor de volgende stap die hij eveneens ondernam om te nemen, en ten laatste vond hij zich zelve in een positie die vergelijken-derwijs gesproken al heel wel genoemd kon worden, maar nog steeds was het ver beneden het gestelde ideaal. Toen kwam de verleiding om zijn ideaal te verzaken. Een enorm salaris van twintigduizend dollar per jaar werd hem aangeboden. Maar hij hield zijn aangezicht steeds gewend standvastiger dan ooit naar het ideaal wat hij zich had geschapen, en besloot niet op de aanbieding in te gaan, maar zich opnieuw te zetten tot de verwezenlijking van zijne plannen. De maanden schenen langzaam te gaan, maar hij hield aan, iederen dag zijne volle verplichtingen nakomende. Thans heeft hij inderdaad zijn doel bereikt en is hij de Voorzitter van eene der grootste en voornaamste Amerikaanse trusts.

Gij Heiligen der Laatste Dagen, gij hebt uw doel gezien, namelijk het bereiken van den Godengraad. De dagen nu mogen ook voor u slechts langzaam een voor een voorbij trekken. Gij moogt zelfs niet in staat zijn om de taak van iederen dag in het bijzonder, in een redelijk verband te brengen met het doel van het finale einde, als gij echter uw werk goed en wel doet, en telkens opnieuw toe wilt voegen aan de sterkte voor den volgenden dag, en als ge dan ten laatste den eindpaal zult hebben bereikt, den verheven troon voor u weggelegd, het zal u dan blijken dat iedere ondervinding op de rechte plaats zal zijn en mede zal hebben geholpen tot de daarstelling van het geheel.

Laat geen aangenaam en voordeelig aanbod uwe oogen verblinden. Laat geene duisternis toe om u uw pad te doen verliezen. Laat geene gemakkelijker weg u overhalen om u van uwe plichten af te brengen. Laat geen nieuwe en andere gids toe om uw geleider te zijn. De man van Gethsemané heeft u uw weg uitgeduid, en Hij is het die u gebiedt dien te volgen.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Wij ontvingen van uit het verre westen de navolgende brieven:

Waarde broeders.

Ik ben nu twee jaren in Salt-Lake, en gevoel mij onder de Heiligen aldaar volkomen tehuis. Mijne getuigenis van het werk

des Heeren is alhier versterkt geworden, en door de leidingen van God met het volk kan ik in werkelijkheid zien dat dit Zijn werk is. Alle lessen aan de Heiligen gegeven zijn er op aangelegd om de menschen gehoorzaamheid en nederigheid in te prenten, hetwelk hen vooruitgang en zegening brengt. In betrekking tot het tempelwerk (ik ben nu zelf driemaal door den tempel geweest) kan ik getuigen dat het enkel reine en Goddelijke dingen zijn die aldaar worden gedaan. Geen onkuischheid of iets dergelijks, zooals zoo vaak gelasterd wordt, vindt daar plaats. De onderscheidene gezinnen leven alhier eenvoudig en doen hun best om ook op maatschappelijk gebied vooruit te komen. Men tracht zooveel mogelijk eigen huizen te bouwen en verfraait en versierd die, en het is mijne getuigenis tot de wereld dat de huwelijksidealen niet naar beneden worden gehaald, maar daarentegen opgevoerd en teruggebracht tot hun Goddelijken oorsprong.

Met beste groeten aan u, en de zegeningen des Heeren op uw werk.

Uwe zuster in het Evangelie,

MAGDALENA C. TEERLINK.

Geachte broeders in het Evangelie.

Het is mij altijd aangenaam „De Ster” te ontvangen en niet gaarne mis ik eene van de nummers, van daar dat ik u bij dezen mijn veranderd adres opgeef. (Volgt adres). Ik verheug mij altijd als ik iets hoor van uit mijn oude vaderland van het werk van God, en te meer wijl er zoo veel tegen wordt geschreven in de onderscheidene couranten is het mij dubbel eene oorzaak van vreugde als ik hoor van de vooruitgang die 's Heeren werk onder u heeft. Als God ons nog vier dagen in het leven spaart zal het drie jaren geleden zijn dat wij hier in Zion aankwamen, en vooral de zaak aangaande het meervoudig huwelijk of door de wereld veelwijverij genoemd, hebben wij onderzocht, en ik betuig voor God dat al den laster die daaromtrent wordt rondgestrooid inderdaad ook niets dan laster is, en dat dit land werkelijk Zion is, een vrij Zion zoowel voor vrouwen, als mannen, jongelieden enz. Alhier worden in het bijzonder de vrouwen meer geëerbiedigd als in Nederland, wat tot schaamte van ons Nederlandsche hart moet worden erkend. Hopende dat God ons allen zal zegenen om Zijne wetten in alle reinheid te gehoorzamen, verblijf ik gaarne uw weltoegenegen broeder,

H. OPHEIKENS.

Geachte broeders.

Wij zijn steeds verheugd „De Ster” te ontvangen, en zoodoende iets van het Zendingswerk in ons oud vaderland te vernemen. Het is ons eene vreugde als wij mogen hooren dat het werk zoo goed vooruit gaat. Wij zijn van meening dat als men in de couranten tracht omtrent het Mormonisme te lasteren, dat dit juist menigmaal oorzaak is voor het publiek om omtrent datgene een onderzoek in te stellen.

Wij zijn nu zeven jaar hier en hebben nog nimmer eenig berouw gehad dat wij Nederland hebben verlaten. Wij gevoelen te zijn in het land der belofte, en hebben nimmer den wensch gekoesterd terug te gaan, dan dat het mocht zijn om eene zending te vervullen onder onze oude landgenooten.

Met hartelijke groeten,

Uw broeder en zuster in het Evangelie,
P. E. ELZINGA en vrouw.

Tevens ontvingen wij nog van Ouderling Bell, onlangs van zijne zending alhier ontslagen, het volgende schrijven wat we eveneens gaarne een plaatsje gunnen:

Aan mijne broeders en zusters van Nederland en België.

Enkel een paar woorden maar om mijne spijt te betuigen dat ik bij gelegenheid van mijn ontslag niet meer den tijd had om u allen persoonlijk vaarwel te zeggen. Na een zeer voorspoedige reis, die drie weken heeft geduurd, ben ik in gezondheid weer bij de mijnen aangekomen. Onder de verschillende voorvallen op mijne reis herwaarts ben ik menigmaal in de gelegenheid geweest de zegeningen en de genade des Heeren te kunnen opmerken. Ik gevoel mij weliswaar gelukkig wederom hier te zijn in het land van Zion, alhoewel de verzoeken ons ook hier niet alleen laten, maar toch denk ik nog menig maal weer terug aan het land waar ik op mijne zending zulke gelukkige dagen heb gesleten. Ik roep u toe, mijne waarde broeders en zusters, blijf getrouw aan het verbond wat ge gesloten hebt met onzen Hemelschen Vader aan het watergraf, en ook ik hoop dit te doen, opdat ons het voorrecht beschoren mag zijn om elkander allen eenmaal weer te ontmoeten. Vaart allen wel, en den zegen des Heeren zij met u.

Uw broeder in het Evangelie,

CORNELIUS BELL.

EEN OPMERKENSWAARDIG GEDICHTJE, EN EVENEENS
EEN OPMERKENSWAARDIG ANTWOORD.

Het hier volgende sonnet, getiteld „De Gelegenheid,” was onderscheidene jaren geleden, geschreven door John J. Ingalls in den tijd dat hij nog Senator was van de Vereenigde Staten voor Kansas. Het antwoord denzelfden titel dragende, is het pas kort geleden voltooide werk van Walter Malone, en was opgenomen in de New-York Journal. Mr. Malone neemt het juist tegenovergestelde standpunt in. Wie van beiden heeft het bij het rechte eind?

DE GELEGENHEID.

JOHN J. INGALLS.

WALTER MALONE.

Ik ben de Meester van het menschlijk lot!
Liefde, fortuin en roem zijn in mijn hand;
'k Loop steden, velden door; begeef mij tot
Het hart der wildernis en 't verste strand;
En trekkend langs paleis en markt en kot,
Klop 'k ongevraagd eenmaal aan ieder pand!

Slaapt gij, ontwaak-of vierje ge feest, volg m'eer
Ik henenga. 't is 't uur van 't lot! Wie gaat
Met mij, terstond, klinkt op tot elken staat
Dien 't menschedom zoekt, velt iedren vijand
[neer,
Behalve 't graf; wijl hij die weifelt, draalt,
In wee en in gebrek ellendig faalt,
Mij vruchtloos zoekt, vergeefsch' bidt immer-
[meer;
Ik antwoord niet en nimmer keer ik weer!

Hij doet me onrecht wie zegt, ik kom niet meer,
Als 'k eenmaal klóp en gij niet binnen zijt,
Want iederen dag sta 'k aan uw voordeur weer
En roep: „Ontwaak! sta op en win den strijd!”

Klaag niet om schoone kansen die gij mist,
Ween niet om gouden uren van 't weleer,
Elk dagrapport wordt 's nachts door me uitgewischt,
Iedere ochtend geeft een elk nieuw leven weer.

Wees doof en blind en stom voor reeds gesmaakt genot,
Om vreugd die henenvloog, lach als een kind,
Mijn oordeel houdt het dood verleen op slot,
Wijl 't van de toekomst zelfs geen oogenblikje bindt.

Schoon diep in 't slijk, ween niet nog handenwring.
Ik leen mijn arm aan wie maar zegt: ik kan!
Zoo diep zonk nooit een schaamrood boeteling,
Dat hij zich niet verheffen kon tot man.

Aanschouwt gij uw verleden bleek van schrik,
Doet u rechtvaard'ge weervergelding pijn?
Wend van 't beklad geschiedboek dan uw blik,
En vind der toekomst bladen vlekloos rein.

Bedrijft gij rouw? Schud af uw tooverspel!
Of treurt ge om zonden? die wil God vergeven!
De dag geeft vleugelen om te ontvlíen de hel,
De nacht een ster die leidt ten eeuw'gen leven!

(FRANK I. KOOIJMAN,
SALT-LAKE-CITY.

De boom valt niet met éénen slag;
Gij moet de bijl in 't kernhout jagen
Met telkens nieuwe en kloeker slagen!
De boom valt niet met éénen slag:
Wie met geduld volhardt, zal slagen.

G. W. LOVENDAAL.

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

ONS TWAALFDE GELOOFSARTIKEL.

Wij gelooven om onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, heerschers en vorsten in het eeren, onderhouden en gehoorzamen der wetten.

Zoo is het dat ons twaalfde geloofsartikel luidt, dat artikel wat meer in het bijzonder onze plichten omlijnt in betrekking tot het maatschappelijk samenleven. Toen Joseph Smith deze woorden uitsprak of terneder schreef, toen was ons volk beschuldigd van met politieke bedoelingen rond te loopen die uitgingen van een revolutionair karakter. Men zeide dat het Joseph Smith er per slot van rekening met alle zijne voorgegevene openbaringen om te doen was om maatschappelijke macht in handen te krijgen, en dat hij niets liever wilde dan den presidentszetel bemachtigen wat hem dan in staat zou stellen om de zaken geheel naar zijne hand te zetten. Men beschuldigde hem van oproerige gevoelens te kweken onder zijne volgelingen, en straks die oproerige gevoelens aan zijne doeleinden te willen dienstbaar maken.

Om nu hiertegen een woord van protest te laten hooren was het dat Joseph Smith zich in zake dezer aangelegenheid uitsprak en naar aanleiding van de maatschappelijke plichten het volk der Heiligen op bevel des Heeren voorschreef hoe zij zich hadden te gedragen.

Politiek is nimmer het fort geweest van de Heiligen en zal dat ook nooit wezen. Daar zijn in de kerk geene voorschriften die den leden zouden bevelen om in de onderscheidene landen waarin zij zich bevinden de een of andere politieke groep te huldigen of tot de hunne te maken. Alleen schrijft de wet des Heeren voor zoowel aan de Heiligen van thans, alswel aan de leden van de Kerk van God in alle eeuwen, om de aardse machten die over hen zijn aangesteld den noodigen eerbied te betoonen en de voorschriften daarvan te eerbiedigen. Zooals gezegd, het voorschrift omtrent de houding van hen die den naam des Heeren op zich hebben genomen, om namelijk de overheid in het uitoefenen der haar oplegde functie te ondersteunen

en haar te gehoorzamen is niet nieuw. Toen de Zaligmaker aan Zijne jongeren met Zijne persoonlijke stem nog Zijne leeringen meldde, toen zei Hij ook, „geef den keizer wat des keizers, en Gode wat Gods is”. Toen in oude dagen het volk Israels koningen over zich had om te regeeren toen was het eveneens op uitdrukkelijk bevel van den Heere, dat ofschoon zij die koningen weliswaar tegen den zin van den Allerhoogsten hadden erlangd, toch dat nu zij die eenmaal hadden verkoren, dat zij ook genoodzaakt waren om die koningen en hunne wetten de noodige gehoorzaamheid en eerbied te betoonen.

Trouwens het kan ook niet anders. Als wij het geheele verband van het Evangelie beschouwen, dan blijkt ons daaruit ten allerklarste dat slechts in welbegrepen eenheid de kracht tot het volbrengen van iets goeds en groots schuilt. Is deze eenheid noodzakelijk om op godsdienstig gebied iets voort te brengen, eveneens en niet minder is dat zoo in het staatkundige zoowel als in het maatschappelijke leven. Waar rebellie heerscht tegen de wetten, daar gaat het volk langzaam allicht, maar niet minder zeker ten gronde. Voorbeelden te over zijn er in de geschiedenis om dat te bewijzen. Toen het even aangehaalde volk van Israel in rebellie kwam en zich in hunne meeningen omtrent staatkunde en regeeringsvorm ging verdeelen, toen duurde het niet bijster lang meer of alle de glorie van het volk ging tanen, en in later dagen heeft het eenmaal zoo groote en trotsche volk zich menigmaal beklaagd dat ze niet beter de wetten ook van de hun gegeven overheden hadden gehoorzaamd.

Jezus nu heeft uitdrukkelijk daartegen gewaarschuwd, en beter nog, Zijn eigen Goddelijk voorbeeld heeft ten allerduidelijkste doen zien, dat men zich onder de wetten waaronder men leefde diende te buigen. Ook de Apostelen van later dagen zijn daarvan de sprekende voorbeelden.

Geloovende echter in de eigen persoonlijke vrije wil van den mensch blijft het ieder echter vrij staan aan dit gebod wel of liever niet te willen gehoorzamen. Als zoodanig staat ook dit voorschrift op geheel dezelfde lijn als alle andere geboden ons door God of Zijne Profeten ooit gegeven. Breken we echter de wet, straf volgt dan. Dit is zoo met de wetten der natuur, dit is zoo met de wetten van God in het algemeen, waarom zou het ons dan verwonderen dat het ook zoo is met de wetten van de menschen?

Een andere vraag is, zijn de wetten waaronder wij leven ons naar genoegten? Zeer dikwijls kan hierop wel een ontkennend antwoord moeten volgen. Maar dat ontheft ons niet van de verplichting dat zoo wij straffeloos verder willen gaan dat wij

dan toch ook die ons minder in den smaak vallende wetten even-goed hebben te gehoorzamen. Staan de wetten ons niet aan, laten wij ze dan ontvluchten door onze woonplaats te kiezen in een land alwaar zich zoodanige wetten bevinden die in overeenstemming zijn met ons gevoelen, maar zoolang dat niet het geval is hebben wij de over ons gestelde wetten en overheden te gehoorzamen, willen wij zooals gezegd, althans vrij uitgaan.

Wij hebben bij deze beschouwing natuurlijk alleen het oog op de zedelijke strekking der wet, en niet in de allereerste plaats op den vorm waarin ze is gesteld en de woorden die gebruikt zijn om uitdrukking aan de bedoeling ervan te geven. Bedoeling van deze laatste zinsnede is, dat wij ons niet hebben voor te stellen dat wij de strekking der wet breken die verbiedt om zich aan den openbaren weg van kleeren te ontdoen, als wij onze doopelingen in het openbare water gaan doopen. Zooals gezegd, wij beledigen dan de strekking der wet niet, maar vallen hoogstens onder de termen van de letter der wet te hebben verbroken. De strekking der wet was niet om die speciale zaak te verbieden, want toen deze wet gemaakt is, was er allicht bij den wetgever van iets dergelijks in het geheel geen weten. Toch ook in dit geval komt het nog uit dat waar de wet wordt verbroken, daar moet den tol er voor worden betaald, want niemand onzer zoude zich verwonderen dat wij evengoed als ieder ander den straf ervoor zouden moeten dragen wanneer te avond of te morgen de een of andere van onze ouderlingen hierover lastig zoude worden gevallen. In dit en sommige andere gevallen blijft echter altoos voor ons geldende het woord, eveneens gesproken door den Zaligmaker, namelijk „men moet Gode meer gehoorzamen dan de menschen.”

ALWEER EENE WAARSCHUWING TEGEN DE MORMONEN.

Onze aandacht is bepaald geworden bij een boekje, onlangs gepubliceerd door P. J. van Melle, predikant te Nijkerk, op de Veluwe, en wat meer of minder druk in sommige gedeelten van ons land wordt verspreid.

Het boek kenmerkt een geest van vooroordeel en valsheid, wat over het algemeen het karakter is van de literatuur tegen ons werk en ons volk, samengesteld door predikanten die of onvoorzichtig, of willens en wetens zich onwetend houden omtrent den waren aard der zaken waarvan zij ondernemen om te schrijven.

Het pamflet in kwestie verraadt eene onvoorzichtige en onverschillige geest omtrent de hedendaagsche waarheid, in het bijzonder door de plaatjes waarmede het is opgesierd.

Ofschoon gedrukt in 1912 draagt het op het titelblad een plaatje wat een vogelvlucht-gezicht heet te wezen van Salt Lake City, en wat in werkelijkheid verkregen is van een oud boek, voor menige, menige jaren terug reeds in 't licht gegeven, daarbij vergetend en geheel buiten beschouwing latende dat Salt Lake City thans eene der mooiste en drukste steden is van de Vereenigde Staten, ja zelfs eene der schoonste plaatsen van heel de wereld.

Gelijkelijk bezijden de waarheid is de veronderstelde foto van het „Paleis van den profeet der Mormonen". Toen dit gebouw in oude dagen door ons volk is opgetrokken geworden, is het jaren lang de woonplaats geweest van een rijken niet-Mormoon. De foto's van den profeet Joseph en van Brigham Young zijn dragelijk, maar die daarentegen van Wilford Woodruff, die edele foutenlooze en inderdaad *goede* man, wien zijne vijanden zelfs liefhadden, is één stuk laster aan zijne nagedachtenis. Het schilderstukje van het binnenste van den tabernakel is van een zeer oud portret, en ofschoon dat nu weliswaar geen kwaad kan doen, is het niet met al toch onwaar aan den toestand van heden.

De inhoud van het boekje zelve is enkel eene nieuwe uitgave van aloude en dikwijls aangewende geschiedenissen, en welke in werkelijkheid reeds voor jaren en jaren bewezen zijn geworden onwaar te zijn. Men verteld ons in het boekje dat de Nephieten afstammelingen zijn van de tien verloren stammen, en zoo men slechts enkele oogeblikken zou willen doorbrengen met het allereerste begin van het Boek van Mormon te lezen, men zou reeds dadelijk zien dat dit heelemaal in strijd is met datgene wat dat boek er van beweert. Van de voorouders van Joseph Smith wordt met afkeer en minachting gesproken, ofschoon de geschiedenis aantoont dat de stam waarvan hij gesproten was behoorde tot de meest voornamen van het zuivere Anglo-Saksische ras

De oude, oude Spaulding-geschiedenis wordt nogmaals aangehaald, ofschoon diezelfde geschiedenis nu in druk is, en door Mr. van Melle of ieder ander persoon gemakkelijk verkregen kan worden, als wanneer eene voorzichtige beschouwing tusschen deze en het Boek van Mormon niet de allerminste gelijkenis aan zou toonen tusschen de zoo zeer leerzame en geïnspireerde bladzijden van de laatste en de romantische en in het geheel geene beteekenis hebbende van de eerste.

Van Sidney Rigdon wordt gezegd dat hij het is geweest die het meer geestelijke gedeelte van het Boek van Mormon heeft geleverd, ofschoon ieder welonderlegd persoon weet, dat Sidney Rigdon den profeet Joseph nimmer ontmoette, noch zelfs van hem hoorde, dan nadat het boek reeds in het licht was gegeven.

Andere beteekenisvolle feiten zijn eveneens aangehaald, juist zoo onwaar en verminkt, totdat de schrijver komt tot den tegenwoordigen tijd en daarvan zegt dat verscheidene honderden van meisjes ontvoerd zijn van uit Engeland en gebracht naar Utah.

Deze geschiedenis, zooals de lezers van „de Ster” weten, is eveneens absoluut zonder eenigen grond, en is zelfs moeten worden ontkend door het Britsche Gouvernement zelve. Hierop volgt een verknoeid en onsamenhangend verhaal van wat beweerd wordt de Mormoonsche leerstellingen zijn. Het is niet noodig voor ons om deze zaken te herhalen, aangezien de lezers van „de Ster” bekend zijn met de werkelijke leerstellingen van het Mormonisme, en derhalve zelve wel spoedig hieromtrent de namaak uit zouden vinden. Het boekje besluit met een paar verhaaltjes van bloedige dingen, die zeer geschikt zouden zijn voor de pen van een schrijver van de dubbeltjes-romans.

Onze eenige gedachte sedert het boek gelezen te hebben is deze, hoe kan de heer van Melle dezen laster rijmen met zijn verondersteld dienstknechtschap van God en van Jezus, als hij zich te binnen brengt welken schandelijken laster hij bezig was uit te kramen, en zou hij dan nimmer in zijne gedachten hebben dat hij een breker is van het negende gebod?

„OMMEKEER”,

door E. W. ÖECSOR.

Vervolg van blad. 168.

HOOFDSTUK VIII.

De jonge domine had eene prachtige redevoering gehouden. Onder het enthousiasme van de aanwezigen had hij gegloeid van opwinding en was het alsof er magnetischen invloed van hem was uitgegaan. Zijne sterke persoonlijkheid en prachtige weluidende welsprekendheid had eene stilte onder zijne hoorders teweeggebracht zóó dat men een speld had kunnen hooren vallen. Woordelijke aanhalingen maakte hij uit de Schriften om aan te toonen dat God opgehouden had om zich van den Hemel te openbaren, en — zoovogde hij er aan toe — „inzooverre als het openbaringen betreft is thans de hemel als 't ware van koper”.

Met uitstekend geschoolde en daardoor welluidende stem las hij van Openb. 20, de bijna laatste woorden van den Bijbel zooals ze daar te vinden zijn, namelijk „zoo iemand toe zal doen aan de woorden die in dit boek geschreven zijn, zoo zal de Heere toe doen aan de plagen die in hetzelfde geschreven zijn,” en met woorden van ernstige waarschuwing wees hij op deze plagen.

Daarna las hij de woorden van Paulus in Handelingen 20:20: „Ik heb niets teruggehouden”, en dezen grooten Apostel der Heidenen nogmaals aanhalende, las hij van het eerste hoofdstuk der brief aan de Hebreëen van vers 1 tot 3: „God voortijds veelmalen en op velerlei wijze gesproken hebbende tot de vaderen door Profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon; welken Hij gesteld heeft tot een erfgenaam van alles, door welke Hij ook de wereld gemaakt heeft. Dewelke alzoo Hij is het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zich zelveu teweeggebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der majesteit in de hoogste hemelen.”

Hij legde dezen tekst ten volle uit, aantoonende hoe het Evangelie van Jezus Christus door den Zoon was geopenbaard en overgeleverd aan de Apostelen en hoe die op hunne beurt het wederom hadden overgeleverd en gebracht aan de wereld. Het Evangelie van Christus was de waarheid, en er kon geen andere waarheid zijn, en Paulus had daarvoor gewaarschuwd en in eene afzonderlijke vermaning gezegd dat op geen andere openbaring, al kwam die ook door een engel uit den hemel acht moest worden geslagen, want zoo iemand een ander Evangelie zou brengen die zoude vervloekt zijn.”

„Verder verklaarde Paulus in het 26ste vers van Hand. 20”, — zoo zeide de predikant — „dat hij niets had achtergehouden in betrekking tot het verklaren van al den raad Godes.”

„En zoo deze woorden van dien Apostel van het Lam niet voldoende zijn,” — zoo donderde hij, — „de Christus zelf heeft woorden gesproken die voor altijd een einde zoude moeten maken aan alle twijfel die aangaande deze kwestie zoude kunnen komen in het menschelijk verstand.” Hij verwijlde verder bij de verzoening van Christus en omschreef met roerende duidelijkheid de lijdensdaad daar in Getsemané, alsmede de marteling aan het kruis, en eindigde met de woorden van Christus zelve, „Het is volbracht.”

Het argument scheen onverwinnelijk. De luisteraars zaten verrukt. Wat zou die Mormoonsche ouderling nu nog kunnen zeggen?

Harvey Malin begaf zich naar het front van het platform. Hij scheen volmaakt kalm en ofschoon hij weliswaar niet die gratie scheen te bezitten van den geschoolden orator, toch was daar iets in zijne persoonlijkheid wat de aandacht trok.

De eerste door hem voortgebrachte zin deed echter al dadelijk zien dat hij geen welsprekend man was zooals de predikant, maar

klaarblijkelijk was er een diepte van meening in zijne woorden, en zonder twijfel was hij ernstig en weldoordacht in alle zijn uitdrukkingen. Hij scheen de waarheid van de woorden die hij sprak te voelen, en het overweldende van die waarheid scheen te komen over de luisterende schare.

Hij erkende zonder eenigen schroom dat Openbaring 20 zooals het gelezen was door zijn vriend den tegenstander, inderdaad de gedachte scheen te rechtvaardigen dat verdere openbaring niet langer verwacht kon worden. Maar eveneens vroeg hij de aandacht voor het feit dat ten tijde dat dit boek geschreven was de Bijbel zelve nog niet eens was voltooid, en dat Johannes daarom onmogelijk had kunnen spreken van een Bijbel zooals wij dien op dit oogenblik bezitten. Verder dat wanneer deze woorden zoo dienen te worden verstaan als door den opponent waren uitgelegd, Johannes zelve dan eene der eersten was geweest die het woord des Heeren had verbroken, want verscheidene jaren nadat dit boek der Openbaringen was geschreven had hij zelf zijn Evangelie daargesteld. Het inplaatsen van het boek der Openbaringen achter alle de andere boeken is zuiver en alleen eene rangschikking van menschen, en het staat in tijdrekenkundige order met betrekking tot de andere boeken niet op zijn juiste plaats.

„Is het niet meer redelijk te gelooven,” — zoo vroeg hij, — „dat Johannes enkel verwees naar het boek dat hij zelve had geschreven? Zonder twijfel is dat de eenige ware uitlegging die van deze tekst gegeven kan worden.”

„Maar veronderstel voor een enkel oogenblik dat wij de uitlegging zooals die door onzen vriend is voorgesteld aannemen, is er dan één enkel woord in het geheele boek wat spreekt alsof het God zoude verhinderen iets er aan toe te voegen? Heeft de Heere Zijn eigen mond toegesloten? O neen, zeer zeker niet. Dit verbod was dan enkel gegeven aan de menschen en niet aan God zelve.

De aangehaalde woorden van Paulus in de Handelingen hebben heelemaal geene betrekking op de zaak van openbaring. Zij zijn enkel eene schoone aanhaling van de groote liefde en oprechtheid van Paulus zending onder het volk van Efeze, en zelfs Paulus voegde hier aan het „woord” toe en maakte zijne eigene opmerkingen daaromtrent”

(Wordt vervolgd).

WIE HEEFT HET MEESTE WERK GEDAAN, EN WAT WAS HET?
MEI 1912.

SOORT VAN WERKZAAMHEDEN.	AANTAL.	NAAM.	VER- TAKKING.	CON- FERENTIE.
Tijd met vreemdelingen doorgebracht.	99 uren.	A. Schurink.	Leiden.	Rotterdam.
" " leden doorgebracht	167 "	W. E. Heath.	Den Haag.	"
" besteed in tractaat-verspreiding.	74 "	F. E. White	Middelburg.	"
Aantal Evangeliegesprekken. . . .	222	"	"	"
" tractaten verspreid.	1627	H. A. Willis.	Vlaardingen.	"
" boeken "	1265	F. E. White.	Middelburg.	"

In het geheel is er 2413 uur met vreemdelingen doorgebracht, en 2315 met tractaat verspreiding; 10967 boeken zijn verspreid, en 4759 Evangeliegesprekken gehouden. 21 personen zijn gedoopt geworden.

VERPLAATST.

De navolgende Ouderlingen zijn als volgt verplaatst: Leon C Wheeler van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche conferentie; Martinus Barton van de Arnhemsche naar de Rotterdamsche; Wm F. Thompson van de Groninger naar de Amsterdamsche; Ambrose Hanchett van de Rotterdamsche naar de Arnhemsche; Johan C Stoel van de Rotterdamsche naar de Groninger en J. I. Sanders van de Groninger naar de Arnhemsche conferentie.

OVERLEDEN.

Te Schildwolde (Gr.) is op 20 Mei overleden, zuster Aaltje Hamminga Kruitmoes. Zuster Kruitmoes was geboren den 15den April 1827 te Slochteren, gedoopt 9 April 1892 te Siddebueren en eveneens aldaar bevestigd.

INHOUD.

Kinderen Godes	Blz. 177	Alweer een waarschuwing tegen de Mormonen	Blz. 187
Van over den Oceaan	" 181	"Ommekeer" (vervolg van blz. 168)	" 189
Een opmerkenswaardig gedichtje en eveneens een opmerkenswaardig antwoord	" 184	Wie heeft het meeste werk gedaan en wat was het?	" 192
Ons twaalfde Geloofsartikel	" 185	Verplaatst	" 192
		Overleden	" 192

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.